

Luku 5

Perinteet ja pykälät

“Te olette perinnäissäännöllänne tehneet tyhjäksi Jumalan sanan ... he opettavat oppejaan, ihmisten tekemiä käskyjä.” - Matteus 15:6,9. KR-92

Ajatellessaan hallintoelimen istuntoja useimmat Jehovan todistajat kuvittelevat mielessään joukon miehiä, jotka käyttävät paljon aikaa Raamatun huolelliseen tutkimiseen. Todistajat ajattelevat heidän kokoontuvan yhteen pohtiakseen nöyrästi sitä, miten he voisivat auttaa veljiään ymmärtämään Raamattua paremmin. Keskustelujen ajatellaan keskittyvän positiivisiin asioihin, jotka voisivat auttaa rakentamaan veljiä uskossa ja rakkaudessa, aitoja kristillisiä tekoja motivoivissa ominaisuuksissa. Tämän ajatellaan tapahtuvan istunnoissa, joissa vedotaan aina Raamattuun ainoana ja ylimpänä auktoriteettina.

Kuten jo aiemmin todettiin, hallintoelimen jäsenet tiesivät, paremmin kuin kukaan muu, että *Vartiotornin* artikkelit, jotka kuvailivat yhdistyksen ja hallintoelimen suhdetta eivät vastanneet todellisuutta. Samoin hallintoelimen jäsenet tietävät myös, että se mitä kuvaillaan edellisessä kappaleessa eroaa merkittävästi todellisuudesta.

Kun käydään läpi hallintoelimen istuntojen pöytäkirjoja kokous kokoukselta, yksi kysymys näyttää hallitsevan keskusteluja ja vievän suurimman osan ajasta. Tuo kysymys voidaan kiteyttää seuraavaan: “Pitäisikö henkilö tästä syystä erottaa Jehovan todistajista?”

Vertaisin hallintoelintä - ja usein mielessäni teinkin niin - ryhmään miehiä, jotka seisovat selkä seinää vasten ja joukko ihmisiä heittelee heille palloja, jotka heidän pitäisi ottaa kiinni ja heittää takaisin. Palloja tulee niin paljon ja niin usein, että juuri mihinkään muuhun ei jää aikaa. Itse asiassa näytti siltä, että jokainen antamamme ohje aiheutti ainoastaan uusien kysymysten heittäminen meitä kohti eri kulmista. Todella positiiviselle ja rakentavalle ajattelulle, tutkistelulle, keskustelulle ja toiminnalle jäi hyvin vähän aikaa.

Hallintoelimessä viettämieni vuosien aikana istuin monissa kokouksissa, joissa keskusteltiin kysymyksistä, jotka saattoivat vaikuttaa vakavasti ihmisten elämään, mutta Raamattu ei ollut keskusteluun osallistuvien käsillä saatikka sitten huulilla. Tähän oli olemassa syynsä.

Monet hallintoelimen jäsenet myönsivät tuntevansa itsensä niin kiireisiksi, että heillä oli vain vähän aikaa Raamatun tutkimiseen. Ei ole liioiteltua sanoa, että keskiverto hallintoelimen jäsen ei viettänyt sen enempää, ja joskus vähemmän, aikaa Raamatun

tutkimiseen kuin monet niin kutsutut "rivijäsenet". Tämä koski etenkin joitain julkaisukomitean jäseniä (julkaisukomiteaan kuuluivat Pennsylvanian yhdistyksen virkailijat ja hallituksen jäsenet), koska heidän osanaan oli valtavan paperityön tekeminen, ja ilmeisesti he ajattelivat, etteivät he voineet delegoida näitä töitään, vaan heidän piti itse esittää johtopäätöksiä ja suosituksia toimintatavoista.

Niinä harvoina kertoina, kun hallintoelimen ohjelmassa oli puhtaasti raamatullinen keskustelu, kyseessä oli yleensä *Vartiotorniin* kirjoitettu artikkeli, jota vastustettiin jostain syystä. Näissä tapauksissa sattui usein niin, että vaikka asiasta oli ilmoitettu viikkoa tai kahta aiemmin, Milton Henschel, Grant Suiter ja kolmas tämän komitean jäsen kokivat tarpeelliseksi sanoa, että heillä oli ollut aikaa tutustua materiaaliin vain pikaisesti. Ei ole syytä epäillä, että he todella olivat kiireisiä. Mutta kuinka he saattoivat äänestää hyvällä omallatunnolla materiaalin hyväksymisestä, kun heillä ei ollut aikaa mietiskellä sitä ja tutkia Raamattua sen selville saamiseksi oliko aineisto hyväksyttävää? Julkaisemisen jälkeen miljoonat ihmiset pitivät sitä "totuutena". Millainen paperityö voisi olla tärkeämpää kuin tämä?

Mutta nämä veljet eivät suinkaan olleet yksin. Keskustelut paljastivat, että selvä enemmistö hallintoelimen jäsenistä ei ollut tehnyt juuri muuta kuin lukenut aineiston läpi. Kirjoitusten aiheet, vaikka ne olisivat edustaneet jotain "uutta" ymmärrystä Raamatusta, olivat usein syntyneet ja saaneet alkunsa kirjoittajan mielessä ilman keskustelua hallintoelimen kanssa. Usein kirjoittaja perusteli sanomansa ja laittoi materiaalin lopulliseen muotoonsa keskustelematta asiasta kenenkään kanssa. Käytetyt perustelut olivat usein monimutkaisia eikä vain pintapuolisen lukemisen perusteella voinut päätellä pohjautuiko todistelu vakaasti Raamattuun vai oliko kyse vain "loogisesta akrobatiasta", sanoilla leikittelystä, jolla tekstit saatiin tukemaan jotain sellaista näkemystä, mitä ne eivät todellisuudessa tukeneet. Ne jotka olivat ainoastaan lukeneet materiaalin läpi äänestivät yleensä puolesta; ne jotka olivat tutkineet asiaa tarkemmin olivat niitä, jotka kaikkein todennäköisemmin herättivät vakavia kysymyksiä.

Näin ollen, kun erään kerran keskusteltiin artikkelista, jossa esitettiin näkemys, jonka mukaan "elonkorjuujuhla" (jota Raamatun mukaan vietettiin elonkorjuun *jälkeen*) kuvasi tilannetta elonkorjuutyön *alussa* Jehovan todistajien historiassa, saatiinkin riittävä äänten enemmistö näkemyksen hyväksymiseksi.¹ Lyman Swingle, joka toimi kirjoituskomitean koordinaattorina, sanoi silloin: "Hyvä on, jos kerran haluatte niin lähetän tämän painettavaksi. Mutta se ei merkitse sitä, että uskon tähän. Tämä on vain yksi kivi lisää siihen valtavaan todistusröykkiöön, joka osoittaa että *Vartiotorni* ei ole erehtymätön."

Toinen syy vähäiseen raamatulliseen keskusteluun seuraa uskoakseni edellisestä. Syy on se, että useimmat hallintoelimen jäsenet eivät itse asiassa tunteneet Raamattua kovinkaan hyvin, koska heidän "kiireisyytensä" oli jatkunut jo jonkin aikaa. Minä itse olin ollut vuoteen 1965 asti sellaisessa toiminnan oravanpyörässä, että minulla oli vain vähän aikaa todella vakavalle tutkistelulle. Mutta uskon, että ongelma oli vielä

---

¹ Katso *Watchtower* 15. helmikuuta, 1980, sivut 8-24. Suomeksi *Vartiotorni* 15. toukokuuta 1980.

vakavampi. Minusta tuntui, että hallintoelimessä vallinneen ilmapiirin mukaan sellainen tutkiminen ei edes ollut välttämätöntä. Järjestön vuosien varrella omaksumia toimintatapoja ja opetuksia pidettiin sinällään luotettavina oppaina. Näin ollen minkä tahansa hallintoelimen tekemän päätöksen täytyi olla hyvä, kunhan se oli sopuoinnussa perinteisten toimintatapojen ja opetusten kanssa.

Tosiasiat tukevat tätä päätelmää. Toisinaan, pitkän keskustelun jälkeen jokin erottamista koskeva kysymys ratkaistiin yhtäkkiä, kun joku hallintoelimen jäsen löysi asiaan liittyvän lausunnon Seuran *Järjestö*-kirjasta tai, todennäköisimmin, kirjasta nimeltä *Opas haaratöimistöjen kirjeenvaihtoon vastaamiseen*. Kyseinen kirja on aakkosjärjestyksessä oleva tiivistelmä laajaa aluetta koskevista toimintaohjeista, sellaisista aiheista kuin työ, avioliitto, avioero, politiikka, armeijaan liittyvät seikat, ammattiyhdistykset, veri ja niin edelleen. Kun tilannetta koskeva lausunto löydettiin, ja vaikka Raamattua ei lainattukaan tietyn menettelyn tueksi, se näytti riittävän useimmille hallintoelimen jäsenille ja he äänestivät useimmiten lainkaan epäröimättä sen päätöksen puolesta, joka oli sopuoinnussa painetun toimintaohjeen kanssa. Näin tämän tapahtuvan useita kertoja enkä koskaan lakannut ihmettelemästä, miten tuollainen painettu toimintaohje saattoi tyrehdyttää niin yhtäkkisesti kaiken keskustelun ja saattaa asian päätökseen.

Viimeinen syy siihen miksi Raamatulla oli niin pieni osa tällaisissa keskusteluissa oli se, että tapaus tapauksen jälkeen käsitelimme kysymyksiä, joista Raamattu vaiken.

Joitain tiettyjä tapauksia mainitakseni keskustelun tarkoituksena saattoi olla päättää tulisiko seerumien injektioimista elimistöön pitää samana kuin verensiirtoa tai pitäisikö verihiutaleista kieltäytyä samoin kuin pakatuista punaisista verisoluihin kieltäydyttiin. Tai keskustelu saattoi keskittyä siihen, pitäisikö vaimon, joka oli kerran ollut uskoton tunnustaa tekonsa miehelleen - vaikka tämä oli tunnetusti erittäin väkivaltainen luonteeltaan - tai muuten hänen vakuuttelunsa katumuksesta eivät olisi riittävät ja hänet pitäisi erottaa. Missä Raamatussa käsitellään tällaisia asioita?

Hallintoelimen käsiteltäväksi tuli tapaus todistajasta, joka ajoi Coca-Cola -rekkaa. Hänen reitilleen osui suuri sotilastukikohta, johon vietiin useita toimituksia. Kysymys kuului: Voisiko hän tehdä tätä työtä ja säilyttää hyvän aseman seurakunnassa vai pitäisikö hänet erottaa? (Kysymystä pidettiin tärkeänä, koska kyseessä olivat *armeijan* tilat ja henkilökunta)

Jälleen kerran herää kysymys, missä Raamatussa käsitellään tällaisia asioita selvästi ja ymmärrettävästi, tavalla, joka tekee tarpeettomaksi monimutkaiset järkeilyt ja tulkinnat? Yhtään raamatunkohtaa ei tuotu esiin, mutta silti suurin osa hallintoelimen jäsenistä oli sitä mieltä, että työ ei ollut sopivaa ja että tämän miehen täytyisi hankkia toinen reitti säilyttääkseen hyväksytyyn aseman seurakunnassa. Samanlainen tapaus koski todistaja-muusikkoa, joka soitti yhtyeessä sotilastukikohdan upseeriklubilla. Hallintoelimen enemmistö päätti, että tämäkin oli sopimatonta. Kun Raamattu vaiken, ihmisten järkeily toi vastauksen.

Jos joku kuitenkin vetosi tämän tyyppisissä keskusteluissa Raamattuun halutessaan tuomita jonkin teon tai käyttäytymisen, niin tavallisesti vedottiin johonkin hyvin

laajaan Raamatun kohtaan kuten Johanneksen 15:19:ään, “Te ette ole osa maailmasta”. Jos joku hallintoelimen jäsen henkilökohtaisesti oli sitä mieltä, että keskustelun alla oleva teko tai käyttäytyminen oli väärä ja hän ei keksinyt muuta argumenttia sitä vastaan, niin hän usein vetosi tähän Raamatun kohtaan ja venytti sitä soveltumaan mihin tahansa olosuhteisiin. Ei näyttänyt olevan tarvetta antaa Raamatun muiden osien selittää, mitä tällainen hyvin laaja lausunto tarkoitti ja miten se soveltui. Se näytti tarpeettomalta ja asiaankuulumattomalta.

Eräs tärkeä tekijä, joka vaikutti hallintoelimen tekemiin päätöksiin, oli kahden kolmasosan enemmistön sääntö. Tämä aiheutti toisinaan erikoisia tilanteita.

Kahden kolmasosan enemmistö hallintoelimen jäsenten äänistä vaadittiin päätöksen tekemiseen. Pidin itse siitä, että tämä antoi mahdollisuuden äänestää eri tavalla kuin muut tai pidättyä äänestämästä ilman tunnetta siitä, että yksi hallintoelimen jäsen olisi käyttänyt ikään kuin veto-oikeutta. Pienissä asioissa äänestin yleensä enemmistön kanssa samalla tavoin, vaikka en aina olisikaan ollut täysin samaa mieltä. Mutta kun kyseessä olivat isommat asiat, jotka vaikuttivat omaantuntooni, löysin itseni usein vähemmistöstä - harvoin yksin, mutta usein vain yhden, kahden tai kolmen muun kanssa, joiden omatunto vastusti puolesta äänestämistä.² Näin ei ollut läheskään niin usein parina ensimmäisenä vuotena sen jälkeen kun todistajien hallinto-organisaatiossa oli tapahtunut suuri muutos - se toteutettiin tammikuun ensimmäisenä päivänä 1976 - mutta parina jäsenyyteni viimeisenä vuotena suuntaus kohti “kovempaa linjaa” pakotti minut äänestämään eri tavalla tai pidättymään äänestämisestä yhä useammin.

Mutta katsotaanpa nyt mitä toisinaan tapahtui kun hallintoelin ei ollut yhtä mieltä jostain asiasta - mikä ei ollut niin harvinaista, kuin jotkut saattaisivat ajatella.

Keskustelu saattoi koskea jotain tekoa, josta oli joskus menneisyydessä päätetty, että kyseessä oli niin vakava synti, että siitä täytyi erottaa. Kyseessä saattoi olla esimerkiksi jonkin veren osan käyttö mahdollisesti kuolemaan johtavan sairauden hoidossa tai tapaus sisaresta, joka työskenteli armeijan kanttiinissa hänen ei-uskovan miehensä sotilastukikohdassa.

Joskus hallintoelin oli tällaisissa tapauksissa hyvin jakaantunut, toisinaan jopa kahteen eri selkeään leiriin. Enemmistö saattoi puoltaa jonkin käytöstävän tai ammatin poistamista niiden syntien kategoriasta, jotka johtivat erottamiseen. Kahden kolmasosan enemmistön sääntö saattoi aiheuttaa seuraavanlaisia tilanteita.

Jos neljästätoista paikalla olevasta kuitenkin yhdeksän oli sitä mieltä, että erottamisesta kyseisessä tapauksessa pitäisi luopua ja vain viisi oli entisen toimintatavan säilyttämisen puolella, enemmistö ei ollut riittävä. Vaikka se olikin selvä enemmistö, se ei ollut kahden kolmasosan enemmistö. (Vaikka muutosta olisi tukenut kymmenenkin sekään ei olisi vielä riittänyt. Vaikka se olisikin ollut kahden kolmasosan enemmistö *paikalla olijoista*, sääntö kahden kolmasosan enemmistöstä koski *koko hallintoelimen jäsenmäärää*, mikä oli tuolloin seitsemäntoista tai

---

² Muistini samoin kuin muistiinpanoni osoittavat vain pari kertaa yli kahdeksan vuoden aikana jolloin olin aivan yksin jonkin päätöksen vastustamisessa tai äänestämättä jättämisessä.

kahdeksantoista.) Jos joku yhdeksästä, jotka kannattivat erottamiskäytännön muuttamista kyseisessä tapauksessa, ehdottaisi päätöksen tekemistä asiasta, ehdotus kariutuisi, koska ehdotuksen läpi menemiseen vaadittiin kaksitoista ääntä. Jos joku viidestä, jotka kannattivat erottamiskäytännön pitämistä ennallaan, ehdottaisi päätöksen tekemistä se tietenkin kariutuisi myös. Mutta sen kariutuminen ei olisi johtanut erottamiskäytännön muuttamiseen, koska toimintatapana oli se, että muutoksia aiempiin toimintatapoihin voitiin tehdä ainoastaan mikäli päätös meni äänestyksessä läpi. Erään ensimmäisen tällaisen tapauksen yhteydessä, kun äänet jakautuivat toisiaan vastaan, Milton Henschel esitti ajatuksen siitä, että jos kahden kolmasosan äänten enemmistöä ei saavutettaisi *status quo* jäisi voimaan, mikään ei muuttuisi. Näissä tilanteissa hallintoelimen jäsenet eivät juurikaan muuttaneet mielipiteitään, joten patti tilanne jäi yleensä voimaan.

Tämä merkitsi sitä, että todistaja, joka käyttäytyi tietyllä tavalla tai oli tietynlaisessa työssä, oli erottamisuhan alainen, vaikka *suurin osa hallintoelimen jäsenistä oli sitä mieltä, että hänen ei pitäisi olla!*

Useammin kuin kerran, kun jonkinlainen vähemmistö tai enemmistö - vaikkakaan ei kahden kolmasosan enemmistö - oli sitä mieltä, että erottamista ei pitäisi vaatia, esitin huoleni siitä, että kantamme ei ollut järkevää tai että se oli jopa käsittämätön. Miten me saatoimme antaa kaiken jatkua niin kuin ennenkin? Ihmisiä erotettiin syistä, joista toisinaan hallintoelimen jäsenistön suurimman osan mielestä ei olisi pitänyt rankaista niin ankarasti. Miltä näistä erotetuista veljistä ja sisarista tuntuisi, jos he saisivat tietää asioiden olevan näin?³ Jos viisi seurakunnan vanhinta muodostaa oikeuskomitean ja kolme viidestä ei usko, että kyseisessä tapauksessa henkilön käytös vaatii erottamista, pitäisikö heidän kantansa jättää huomiotta, koska kyseessä on vain kolmen viidesosan enemmistö eikä kahden kolmasosan?⁴ Erotettaisiinko kyseinen henkilö? Ei varmasti. Miten sitten me saatoimme pelkän äänestyskäytännön takia aiheuttaa sen, että perinteinen erottamiskäytäntö pysyi voimassa, vaikka suurin osa hallintoelimen jäsenistä oli eri mieltä? Eikö erottamisesta olisi pitänyt pidättäytyä, jos monet hallintoelimen jäsenet, merkittävä vähemmistö tai varsinkin enemmistö, riippumatta sen suuruudesta, oli sitä mieltä, että riittäviä perusteita erottamiselle ei ollut?

Nämä kysymykset eivät saaneet vastakaikua hallintoelimeltä. Yhä uudelleen ja uudelleen vastaavissa tapauksissa perinteinen käytäntö jäi voimaan ja tätä pidettiin normaalina. Ihmisten elämään kohdistuneet vaikutukset eivät tuntuneet saavan hallintoelimen jäseniä tuntemaan tarvetta käytännön muuttamiseen. Joskus seurauksena erottamiskäytännön historiassa oli tehty päätös tietystä erottamiskäytännöstä. Tuon päätöksen takana oli usein yksi mies, surkeasti eristyksissä olosuhteista, jotka koskivat kyseistä tapausta. Mutta sääntö oli tehty ja sääntö oli voimassa, ellei kahden kolmasosan enemmistö kaatanut sitä.

³ Hallintoelimen istunnot ovat salaisia, joten on hyvin epätodennäköistä, että kukaan todistaja saisi tietää niissä käsitellyjä asioita. Istuntojen pöytäkirjoja ei avata koskaan muille todistajille.

⁴ Kolme viidesosaa on vain 60% eikä 66.67% kuten kaksi kolmasosaa.

Erottamiseen johtava teko ei näissä tapauksissa ollut aina sellainen, jonka Raamattu olisi selvästi kuvaillut syntisenä, vaan jokin tapa ymmärrettiin syntiseksi puhtaasti järjestön antaman päätöksen perusteella. Kun tällainen päätös oli kerran julkaistu, siitä tuli toimintaohje, jota maailmanlaajuisen veljesseuran piti noudattaa kaikkine seuraamuksineen. Onko väärin ajatella, että tällaiseen tilanteeseen sopisivat Jeesuksen sanat: “He sitovat kokoon raskaita kuormia ja panevat ne ihmisten hartioille, mutta itse he eivät halua niitä sormellaankaan liikauttaa”?⁵ Jätän sen lukijan päätettäväksi. Tiedän vain mitä minun omatuntoni sanoi ja mikä kanta minun oli valittava.

Kaikesta huolimatta minusta tuntuu siltä, että yleensä hallintoelimen jäsenet uskoivat toimivansa oikein. Millainen ajattelutapa saisi heidät pysymään erottamiskäytännön puolella, kun merkittävä vähemmistö tai jopa enemmistö hallintoelimen jäsenistä oli muutoksen puolella?

Eräässä tapauksessa kun keskustelun venyminen osoitti, että oltaisiin jälleen ajautumassa tilanteeseen, jossa mielipiteet menisivät ristiin, Ted Jaracz sanoi ääneen jotain, mikä saattaa hyvinkin heijastaa muidenkin hallintoelimen jäsenten ajattelutapaa. Dan Sydlik ja Ted Jaracz olivat molemmat puolalaista alkuperää, mutta he olivat hyvin erilaisia sekä ulkonäöltään että temperamentiltaan. Sydlikiä liikutti enemmän se mitä mikä hänestä “tuntui” oikealta tai väärältä kussakin tapauksessa. Jaracz oli luonteeltaan kylmän rationaalisempi. Tässä hallintoelimen kokouksessa hän tunnusti, että silloin keskustelun kohteena olleessa kysymyksessä “nykyinen toimintatapa saattaa aiheuttaa vaikeuksia joillekin veljillemme” ja hän sanoi: “ei niin ettemmekö välittäisi heistä, mutta meidän täytyy aina pitää mielessä, että meillä on iso, maailmanlaajuinen järjestö johdettavanamme ja meidän täytyy ajatella vaikutuksia koko maailmanlaajuiseen järjestöön.”⁶

Tämä näkemys, jonka mukaan se, mikä on hyväksi järjestölle on myös hyväksi ihmisille, jotka muodostavat järjestön ja että yksilön edut voidaan uhrata, kun suuren järjestön edut vaativat sitä, näytti täysin hyväksyttävältä monien hallintoelimen jäsenten keskuudessa.

Lisäksi jotkut saattoivat esittää, että linjan höllentäminen saattaisi avata ovet väärinteon tulvalle. Jos tiedossa oli esimerkkejä vakavammista vääristä käytöstavoista, jotka saattoivat olla saman tyyliisiä kuin keskustelun kohteena oleva käytöstapa, nämä esitettiin vakavina todisteina potentiaalisesta vaarasta. Tämä synkkä uhkakuva tuotiin yleensä esille jo ennen kuin päätöksentekoa oli ehdotettukaan, kun näytti siltä, että monet saattaisivat äänestää muutoksen puolesta. Erään kerran Milton Henschel kehotti varovaisuuteen sanoen: “Jos annamme veljien tehdä tämän, mistä tiedämme miten pitkälle he menevät?”

Uskon, että hän ja muut, jotka esittivät samanlaisia näkemyksiä, uskoivat vilpittömästi, että oli tarpeellista pitää kiinni joistain pitkäaikaisista toimintatavoista,

---

⁵ Matteus 23:4.

⁶ Nämä seikat saattoivat olla merkittävällä tavalla Milton Henschelin sanojen takana, kun hän usein puhui tarpeesta olla “käytännöllinen” suhtautumisessamme tällaisiin asioihin. Hän ja Ted Jaraczin äänestivät usein samalla tavoin.

jotta ihmiset voitaisiin “pitää rivissä”, jotta heidät voitaisiin pitää suojaavan aidan oikealla puolella etteivät he eksyisi.

Jos tämä suojaava toimintaohjeiden “aita” olisi perustunut selvästi Raamattuun, minun olisi täytynyt olla samaa mieltä ja olisin tehnyt niin mielelläni. Usein näin ei kuitenkaan ollut asian laita. Tämän osoittaa selvästi se, että vanhimmat - usein haaratoimistokomiteoiden jäsenet - kirjoittivat meille, että he eivät olleet löytäneet Raamatusta mitään, mikä olisi käsitellyt kulloinkin kyseessä ollutta asiaa. Eikä hallintoelinkään löytänyt. Siksi hallintoelimen jäsenten täytyi turvautua omaan järkeilyynsä pitkittyneissä keskusteluissa, jotka monin tavoin muistuttivat väittelyjä.

Viimeksi mainitussa tilanteessa Milton Henschelin sanojen jälkeen minun kommenttini oli, että en uskonut meidän tehtävämme olevan “antaa” veljimme tehdä yhtään mitään. Uskoin ennemminkin, että Jumala on se, joka “antaa” heidän tehdä tiettyjä asioita, koska hänen sanansa hyväksyy jonkin asian tai se vaikenee siitä. Jumala on myöskin se, joka kieltää, koska hänen sanansa tuomitsee jonkin menettelytavan joko suoraan tai selvän periaatteen mukaan. En uskonut, että epätäydellisinä, virheiden tekemiseen taipuvaisina ihmisinä Jumala olisi koskaan antanut meille valtaa päättää toisten puolesta mikä on sallittua ja mikä ei. Esitin hallintoelimelle kysymyksen: “Kun jotain asiaa ei ole selvästi ilmaistu Raamatusta, miksi meidän pitäisi leikkiä Jumalaa? Se luonnistuu meiltä niin kovin huonosti. Miksi emme anna hänen olla tuomari sellaisissa tapauksissa?” Toistin näkemykseni toisillakin kerroilla kun samanlaista argumentaatiota käytettiin, mutta hallintoelimen jäsenten enemmistön toiminta osoitti, että he eivät nähneet asiaa tässä valossa.

Uhkakuva mahdollisesta veljien keskuudessa käsistä riistäytyvästä väärintekojen tulvasta vain siksi, että me hallintoelimenä poistaisimme jonkin säännön, tuntui minusta siltä kuin ajattelisimme veljiltämme puuttuvan tosi vanhurskauden rakkautta, ikään kuin he olisivat sisimmässään *halunneet* tehdä syntiä ja ainoastaan järjestön säännöt olisivat pitäneet heitä kurissa.

Mieleeni tuli Seuran julkaisemassa *Herätäkää!* -lehdessä eräs joitakin vuosia aiemmin julkaistu artikkeli. Se kertoi poliisien lakosta Montrealissa, Kanadassa ja osoitti, miten poliisivoimien puuttuminen vain päivän tai parin aikana sai yleensä lainkuuliaiset kansalaiset tekemään kaikenlaista lainvastaista. Artikkelin huomautti, että tosi kristittyjen ei tarvinnut olla lainvalvojen silmien alla toimiakseen lainkuuliaisesti.⁷

Ihmettelin miksi hallintoelin sitten ajatteli, että perinteisen käytäntötavan muuttaminen olisi vaarallista, aivan kuin se avaisi oven laajamittaiseen moraalittomuuteen ja väärään käytökseen veljimme keskuudessa? Mitä se kertoi asenteestamme ja luottamuksestamme näihin veljiimme, kuinka erilaisia ajattelimme heidän olevan niihin verrattuina, jotka rikkoivat lakia Montrealissa poliisilakon aikana tai miten syvää ja aitoa ajattelimme heidän vanhurskauden rakkautensa olevan? Välillä minusta tuntui siltä, että hallintoelimen yleisen ajattelutavan mukaan meidän ei pitäisi luottaa kehenkään muuhun kuin itseemme. Minusta se ei heijastanut kiitettävää vaatimattomuutta.

---

⁷ *Awake!* 8.12.1969, s.21-23, suomeksi *Herätäkää!* 22. helmikuuta 1970, s.8-10.

Nämä erimieliset päätökset eivät kuitenkaan olleet vailla seurauksia. Hallintoelimen uuteen päätökseen mukautumatta jättäminen, kun sellaisesta ilmoitettiin tai sellainen julkaistiin, saattoi aiheuttaa, ja joillekin myös aiheitti, erottamisen eli ystävien, perheen ja seurakunnan ulkopuolelle eristämisen. Päätöksiin mukautuminen taas saattoi edellyttää toisinaan työpaikasta irtisanoutumista, vaikka muun työn saaminen olisi ollut vaikeaa ja perheestä huolehtimisen kulut suuret. Mukautuminen saattoi merkitä kieltäytymistä aviopuolison toiveista, joka saattoi johtaa ja toisinaan myös johti, avioeroon, kodin ja perheen hajoamiseen ja lasten erottamiseen isästään tai äidistään. Se saattoi merkitä, että todistajan olisi kieltäydyttävä jonkin lain noudattamisesta, päätyä pidettäväksi ja vankilaan, eroon perheestään ja kodistaan. Se saattoi merkitä jopa elämän menettämistä tai mikä vielä vaikeampaa kestää, nähdä läheisen ihmisen kuolevan.

Järjestön ottama kanta veren komponenttien käytöstä hemofiliapotilaiden hoidossa kertoo hyvin niistä ongelmista, joita saattoi syntyä, kun muutettiin suhtautumista jo olemassa oleviin määräyksiin. Verenvuototautia hoidetaan verestä saatavilla valmisteilla (kuten tekijä VIII, hyytymistekijä), jotka estävät kuolemaan johtavan verenvuodon.

Vuosien ajan hemofiliapotilaiden tiedusteluihin vastattiin päätoimistosta ja haaratoimistoista siten, että hyytymistekijöiden hyväksyminen lääkinnälliseen tarkoitukseen *yhden kerran* olisi hyväksyttävää. Mutta useammin kuin kerran tehtynä sitä pidettäisiin "kehon ravitsemisena" ja siksi Raamatun veren syömistä koskevan kiellon rikkomisena.⁸

Vuosia myöhemmin tämä sääntö muuttui. Kirjeenvaihtoa hoitava henkilökunta tiesi, että aiemmin he olivat lähettäneet kirjeitä, joissa sanottiin aivan muuta ja että hemofiliapotilaat, jotka olivat ottaneet yhden sallitun annoksensa verenhyytymistekijöitä, luulivat edelleen, että hoidon jatkaminen olisi Raamatun ohjeiden vastaista. Tämän seurauksena he saattoivat kuolla.

Hallinto ei puoltanut uuden kannan julkaisemista painetussa muodossa, koska edellistäkään kantaa ei oltu koskaan julkaistu vaan siitä oli informoitu ainoastaan niitä yksilöitä, jotka olivat kysyneet asiaa. Jos asiasta julkaistaisiin jotain, täytyisi ensin selittää mikä edellinen kanta oli ollut ja sitten vielä selittää, että se oli nyt vanhentunut. Se ei vaikuttanut houkuttelevalta. Joten henkilökunta etsi huolellisesti arkistoistaan jokaisen henkilön nimen ja osoitteen joka oli tiedustellut asiaa. Uusi kirje lähetettiin kaikille ja heille kerrottiin muutoksesta. Henkilökunta huokaisi helpotuksesta.

Sitten he huomasivat, että monet kyselyt olivat tulleet puhelimitse eikä näistä puheluista ollut mitään arkistoja eikä näin ollen ollut mitään keinoa tietää keitä nämä puhelimitse yhteyttä ottaneet hemofiliapotilaat olivat. Ei myöskään tiedetty olivatko jotkut näistä potilaista kuolleet sen jälkeen kun uusi säädös oli astunut voimaan. Eikä

---

⁸ Tueksi esitettiin mm. näitä raamatunkohtia: 1. Mooseksen kirja 9:3,4; 3. Mooseksen kirja 17:10-12; Apostolien teot 15:28,29.

tiedetty tulisiko joku vielä kuolemaan. He tiesivät ainoastaan, että he olivat noudattaneet ohjeita ja olleet uskollisia ja tottelevaisia järjestössä heidän yläpuolellaan oleville.

Tästä muutoksesta päätettiin virallisesti 11. kesäkuuta 1975 pidetyssä hallintoelimen istunnossa. Vasta vuonna 1978 muutos julkaistiin painetussa muodossa, kesäkuun 15. päivän *Vartiotornissa*, vaikkakin melko peiteltysti artikkelin yhteydessä, jossa käsiteltiin seerumiruiskeita tautien hoidossa. Vieläkään ei myönnetty, että kyseessä oli muutos aikaisempaan toimintaohjeeseen, joka kielsi useamman kuin yhden hyytymistekijäannoksen hemofiliapotilailta.

Hallintoelimen ajattelumaailmasta kertoi se, että näissä tapauksissa painotettiin usein kuinka kauan jokin toimintaohje oli ollut voimassa. Tämä merkitsi sitä, että tuhannet todistajat olivat vuosien varrella noudattaneet Seuran ohjetta, kentien niin, että siitä oli ollut heille huomattava taakka, johtaen esimerkiksi vankeuteen tai muihin kärsimyksiin. Hallintoelimen päättelyn mukaan toimintaohjeen muuttaminen saattaisi vaikuttaa niin, että ne, jotka olivat tehneet uhrauksia, voisivat nyt ajatella tehneensä ne turhaan. Vaikka he olivat saaneet tyydytystä kärsimyksistään, kenties ajatellen että he 'kärsivät vanhurskauden tähden', he saattaisivat nyt tuntea itsensä petetyiksi tai pitää epäoikeudenmukaisena sitä, että he joutuivat kärsimään kuin marttyyrit ja nyt toiset pääsivät kuin koirat veräjistä.

Mielestäni tämä ajattelu oli heikko peruste estämään muutoksia silloin, kun vakuuttavat perustelut tukivat niitä. Ne, jotka olivat kärsineet, voisivat pikemminkin iloita tietäessään, että toisten ei enää tarvitsisi kantaa samaa taakkaa pysyäkseen hyvässä asemassa seurakunnassa. Jos esimerkiksi maanviljelijä menettäisi maatilansa korkean – tai epäoikeudenmukaisen – veron vuoksi, eikö hänen pitäisi iloita saadessaan tietää, että hänen ystävänsä eivät koe samaa kohtaloa, jos tuo vero poistetaan? Eikö kaivosmiehen, joka kärsii keuhkosairaudesta, pitäisi iloita, jos työolot kaivoksissa paranevat, vaikka hän itse ei siitä enää hyötyisikään? Aito kristitty varmasti tuntisi näin. Minusta näytti siltä, että meidän olisi hallintoelimenä pitänyt kysyä itseltämme, miten paljon huolestamme oli todellisuudessa huolta omasta "imagostamme", uskottavuudestamme ja ihmisten luottamuksesta kiinni pitämisestä ja sen pelosta, että virheiden tunnustaminen olisi saattanut johtaa näiden heikentymiseen.

Hallintoelimen istuntojen kuunteleminen toi mieleeni ne monet oikeustapaukset, jotka Jehovan todistajat olivat vieneet Yhdysvaltojen korkeimpaan oikeuteen. Vastustavat lakimiehet olivat käyttäneet monessa mielessä samankaltaisia argumentteja kuin hallintoelimen jäsenet käyttivät. Lakimiehet olivat korostaneet *mahdollisia* vaaroja. He väittivät, että ovelta ovelle työstä saattaisi muodostua vakava harmi tai sen varjolla voitaisiin harrastaa varkauksia tai muuta laittomuutta. Heidän mielestään se oikeutti todistajien työn rajoittamisen. He sanoivat, että mikäli todistajille annettaisiin vapaus toimia julkisesti ja pitää puheita puistoissa, tämä saattaisi johtaa väkivaltaan alueilla, joilla todistajiin suhtauduttiin vihamielisesti. Tämä oli heidän mukaansa syy rajoittaa todistajien toimintaa. He sanoivat, että jos todistajien annettaisiin vapaasti esittää näkemyksiään siitä, miksi lipun tervehtiminen on väärin ja miten maailman

hallitukset ovat osa saatanan järjestelmää, niin tämä saattaisi johtaa laajalle leviämään kapinointiin ja vallankumoukselliseen toimintaan. Rajoitukset olisivat siis tarpeen.

Korkeimman oikeuden tuomarit osoittivat monissa tapauksissa terävää huomiokykyä ja selvää ajattelua murskatessaan tuollaiset väitteet osoittamalla vaarojen olevan näennäisiä. He eivät olleet sitä mieltä, että pieneen, epäsuosittuun vähemmistöön kuuluvan yksilön oikeuksia voitaisiin rajoittaa *mahdollisten* tai kuviteltujen vaarojen vuoksi tai koska se vaikutti palvelevan yhteiskunnan etuja. He pitivät kiinni siitä, että ennen kuin tällaisia vapauksia voitaisiin rajoittaa, pitää olla kysymys enemmän kuin "pelosta" että jotain saattaisi tapahtua. "Selvä ja näkyvä vaara" täytyisi näyttää ensin toteen.⁹

Kuinka monta myönteistä päätöstä todistajat olisivat saaneet, jos korkeimman oikeuden tuomarit eivät olisi osoittaneet oikeudellista viisautta, kykyä nähdä mistä asioissa todella oli kysymys tai kantaa huolta yksilön oikeuksista? Heidän päätöksiään ylistettiin Seuran julkaisuissa. Surullista kyllä, heidän tuominnassaan käyttämät korkeat mittapuut ja heidän lähestymistapansa tunnelatausten värittämiin kysymyksiin näyttivät usein olevan korkeammalla tasolla, kuin monissa hallintoelimen istunnoissa. Erään korkeimman oikeuden tuomarin sanat tulevat mieleeni. Hän sanoi:

"Kysymys ei ole vaikea niinkään siksi, että päätökseen liittyvät periaatteet olisivat epäselvät, vaan siksi, että kyseessä on oma lippumme. Kaikesta huolimatta me sovellamme perustuslakiimme kirjattuja rajoituksia pelkäämättä, että älyllisesti tai hengellisesti erilaisten tai peräti vastakkaisten näkemysten salliminen häiritsisi yhteiskuntarauhaa... vapaus erilaisiin mielipiteisiin ei rajoitu asioihin, joilla on vähän merkitystä. Sellainen olisi vain pelkkä vapauden varjo. Vapauden lujuus koetellaan kun on kyse oikeudesta olla erimielitä asioista, jotka koskettavat olemassa olevan järjestyksen sydäntä."¹⁰

Tämän tuomarin osoittama luottamus yhteiskunnassa vallitsevaan järjestykseen ja siellä omaksuttuihin oikeuksiin vaikutti huomattavasti suuremmalta kuin se luottamus, joka joillakin hallintoelimen jäsenillä oli toisiin Jehovan todistajiin ja siihen miten heidän omantunnon vapauden harjoittamisensa vaikuttaisi olemassa olevaan "teokraattiseen järjestykseen". Jos korkeimman oikeuden tuomarit olisivat käyttäneet samanlaista järkeilyä kuin hallintoelimen jäsenet, todistajat olisivat todennäköisesti hävinneet jutun toisensa jälkeen.

Historia tuomitsee oikeusistuimien tekemät päätökset. Raamattu julistaa, että tulee päivä, jona jokainen kristitty vanhin tulee tekemään tilin kaikkein korkeimmalle tuomarille siitä, miten hän on kohdellut Jumalan lampaita. Tämä antaa varmasti syyn niille, jotka paimentavat kristittyjä harkitsemaan tarkasti mitä he tekevät.¹¹

Se tapa, millä viimeaikaiset merkittävät muutokset on esitetty järjestön julkaisuissa, kertoo että hallintoelin ei ole niinkään huolissaan siitä, miten muutokset vaikuttavat yksilöihin, vaan siitä miten muutokset vaikuttavat järjestön imagoon 'Jumalan

---

⁹ Katso seuran julkaisua *Defending and Legally Establishing the Good News*, s. 58.

¹⁰ Sama, s. 62.

¹¹ Heprealaisille 13:17.

käyttämänä kanavana' ja hallintoelimeen 'jumalallisesti nimitettynä ja hengen ohjaamana' hallitsijaryhmänä. Mahdollisesti selvin esimerkki tästä suhtautumisesta on äskettäinen suuri muutos 'vaihtoehtoisen palveluksen' hyväksymisessä.

'Vaihtehtoinen palvelus' tarkoittaa siviilipalvelusta (kuten työtä sairaalassa tai muuta yhdyskuntapalvelusta), jonka valtio tarjoaa vaihtoehtona niille, jotka omantunnon syistä kieltäytyvät pakolliseen asepalvelukseen osallistumisesta. Useat sivistyneet valtiot tarjoavat tämän vaihtoehdon kansalaisilleen. On mielenkiintoista tietää mitä todistajien keskuudessa ja hallintoelimessä tapahtui ennen vuotta 1996, jolloin suhtautumista tähän vaihtoehtoon muutettiin.

Vartiotorni-seuran virallisen kannan mukaan todistaja, joka hyväksyi siviilipalveluksen "sovitteli" eli rikkoi nuhteettomuutensa Jumalan edessä. Tämä kanta omaksuttiin toisen maailmansodan aikana ja sen takana oleva ajatuskulku oli ilmeisestikin seuraava: Koska siviilipalvelus on aseellisen palveluksen korvike, *siviilipalvelus otti aseellisen palveluksen paikan* ja näin ollen se loppujen lopuksi (näin päättely meni) merkitsi samaa asiaa.¹² Koska siviilipalvelusta tarjotaan aseellisen palveluksen korvikkeeksi ja aseellinen palvelus saattaa johtaa veren vuodattamiseen, niin korvikkeenkin hyväksyminen johtaa verivelkaan. Siviilipalveluksen kieltäminen tapahtui ennen varsinaisen hallintoelimen olemassaoloa ja ilmeisesti siitä päättivät Fred Franz ja Nathan Knorr aikana, jolloin he tekivät kaikki tärkeimmät toimintatapoja koskevat päätökset. Jos tästä toimintatavasta ei pitänyt kiinni, merkitsi se automaattisesti 'eronneeksi' luokittelua ja saman kohtelun kohteeksi joutumista, kuin jos olisi erotettu.

Toukokuun 1. päivän *Vartiotorni* 1996 muutti tämän näkemyksen. Artikkelissa, joka oli nimetty 'Maksa takasin keisarille mikä on keisarin' julkaistiin allaolevat kappaleet. Nämä kappaleet eivät kertoneet mitään tähän saakka voimassa olleen näkemyksen historiasta, vaikka se oli ollut voimassa *yli viisikymmentä vuotta*. Lehti ei kertonut myöskään mitään siitä, mitä oli tapahtunut hallintoelimessä kaksi vuosikymmentä vuotta. Mikään tuskin kuvaa yhtä selvästi hallintoelimen 'kahden kolmasosan enemmistön' äänestysäännön vaikutuksia ihmisten elämään kuin tämä tapaus.

Yli kaksikymmentä vuotta sitten, marraskuussa 1997 Brooklyniin saapui kirje belgialaiselta todistajalta (Michel Weber), joka kyseenalaisti päättelyn, johon järjestön näkemys perustui. Tämän kirjeen johdosta hallintoelin käsitteli siviilipalvelusta useissa pitkissä ja intensiivisissä kokouksissa, ensin 28. tammikuuta 1978, sitten 1. maaliskuuta, uudelleen 26. syyskuuta, 11. lokakuuta, 18. lokakuuta ja 15. marraskuuta. Asiasta suoritettiin maailmanlaajuinen kysely ja noin 90 haaratoimistosta saatiin asiaa käsitteleviä kirjeitä.

Dokumentit osoittavat, että useat haaratoimistokomiteat sekä suurista että pienistä maista kertoivat, että todistajamiehet, joita tämä asias kosketti, eivät ymmärtäneet järjestön näkemyksen logiikkaa tai raamatullisia perusteita. Useissa tapauksissa

---

¹² Vielä niinkin myöhään kuin *Vartiotornissa* 1. marraskuuta 1990 (s.12) tähän viitattiin "jonkin epäraamatullisen palveluksen sovitteluksi korvikeena".

komiteat itse esittivät kysymyksiä näkemyksen oikeudenmukaisuudesta ja esittivät raamatullisia syitä miksi siviilipalveluksen tulisi olla omantunnonkysymys.¹³ (Minä esitin itse 14 sivua historiallisia, raamatullisia ja sanojen merkityksiin nojautuvia todisteita, jotka tukivat samaa suhtautumista). Tämän taustan valossa on mielenkiintoista tarkastella mitä tapahtui kolmessa viimeisessä hallintoelimen asiaa käsitelleessä istunnossa:

Lokakuun 11. päivänä 1978 kolmestatoista läsnä olleesta jäsenestä yhdeksän äänesti perinteisen toimintatavan kumoamisen puolesta siten, että päätös siviilipalveluksen hylkäämisestä tai hyväksymisestä jätettäisiin jokaisen yksilön omantunnon asiaksi. Neljä äänesti vastaan. Mikä oli tulos? Koska hallintoelimessä oli tuolloin kuusitoista jäsentä (vaikka kaikki eivät olleet paikalla), ja koska yhdeksän ei ollut kahta kolmasosaa kuudestatoista, muutosta ei tehty.

Lokakuun 18. päivänä aiheesta käytiin keskustelua, mutta ei vielä äänestetty. Marraskuun 15. päivän istunnossa olivat läsnä kaikki kuusitoista hallintoelimen jäsentä, joista yksitoista äänesti toimintaohjeen muuttamiseksi siten, että todistajaa, joka omantuntonsa mukaisesti hyväksyisi siviilipalveluksen ei suoraan luokiteltaisi uskottomaksi Jumalaa kohtaan ja seurakunnasta eronneeksi. Tämä *oli* kahden kolmasosan enemmistö! Mutta tehtiinkö muutosta?

Ei, sillä pidettyämme lyhyen tauon hallintoelimen jäsen Lloyd Barry, joka oli äänestänyt enemmistössä muutoksen puolesta, ilmoitti että hän oli muuttanut mielensä ja äänestäisi vanhassa näkemyksessä pitäytymisen puolesta. Kahden kolmasosan enemmistö kaatui siihen. Suoritettiin uusi äänestys viidentoista jäsenen ollessa paikalla, jolloin yhdeksän oli muutoksen puolella, viisi vastaan ja yksi pidättäytyi äänestyksestä.¹⁴

Tätä asiaa oli käsitelty kuudessa hallintoelimen kokouksessa ja *joka kerta* asiasta äänestettäessä enemmistö halusi kumota vanhan näkemyksen. Tarvittava kahden kolmasosan enemmistö saavutettiin yhdessä äänestyksessä, mutta se kesti vain vajaan tunnin, joten vanha näkemys jäi voimaan. Tämän takia todistajamiehiä vaadittiin edelleenkin menemään ennemmin vankeuteen kuin hyväksymään siviilipalvelus - vaikka asian kartoituksessa saatujen kirjeiden perusteella oli ilmeistä, että heidän omantuntonsa mukaan siviilipalvelus olisi ollut hyväksyttävää Jumalan silmissä. Uskomatonta kyllä, mutta tässä näkemyksessä kuitenkin pitäydyttiin ja useimmat hallintoelimen jäsenet tuntuivat hyväksyvän sen päätöksenä, josta ei ollut syytä sen kummenmin huolestua. Loppujen lopuksi he yksinkertaisesti vain seurasivat voimassa olevaa sääntöä.

Vielä vuotta myöhemmin, 15. syyskuuta 1979, suoritettiin yksi äänestys, joka meni tasan, puolet puolesta ja puolet vastaan.

---

¹³ Kirjassa *In Search of Christian Freedom*, s. 256-270, on esitetty kattavat dokumentit sekä lainauksia, jotka kertovat kuinka vakavia ongelmia Seuran näkemyksestä aiheutui useissa maissa todistajamiehille sekä haaratoimistokomitean jäsenille.

¹⁴ Lloyd Barry oli poistunut. Muistiinpanojeni mukaan puolesta äänestivät: John Booth, Ewart Chitty, Ray Franz, George Gangas, Leo Greenlees, Albert Schroeder, Grant Suiter, Lyman Swingle ja Dan Sydlik. Vastaan äänestivät: Carey Barber, Fred Franz, Milton Henschel, William Jackson ja Karl Klein. Ted Jaracz pidättyi äänestämästä.

Tämä sääntö pysyi voimassa seuraavat kuusitoista vuotta, kunnes yllättäen *Vartiotorni* 1. toukokuuta 1996 ilmoitti, että vaihtoehtoisen palveluksen hyväksyminen oli nyt omantunnon asia. Noiden kuudentoista vuoden ajan tuhannet todistajat, usein nuoria miehiä, suorittivat vankeustuomion kieltäytyttyään vaihtoehtoisesta yhdyskuntapalvelusta vaihtoehtona asepalvelukselle. Vielä niinkin myöhään kuin vuonna 1988, Amnesty Internationalin raportti kertoi, että Ranskassa "tuomittiin vankeuteen vuoden kuluessa yli 500 omantunnonsyistä asepalveluksesta kieltäytyntä, joista suurin osa oli Jehovan todistajia." Samana vuonna Italiassa "arviolta 1000 omantunnonsyistä kieltäytyneen, useimmat Jehovan todistajia, raportoitiin olevan vangittuina kymmenessä sotilasvankilassa näiden kieltäytyttyä aseellisesta- tai vaihtoehtoisesta siviilipalveluksesta."¹⁵

Tämä on vain osa koko kuvasta. Jos yksi hallintoelimen jäsen ei olisi muuttanut ääntään vuonna 1978, tuskin kukaan näistä miehistä olisi päätenyt vankilaan. Haaratoimiston kirjeet osoittivat selvästi, että nämä miehet eivät joutuneet vankilaan omantuntonsa takia. Syynä oli *pakko noudattaa järjestön määräämää näkemystä*.

Vaikka nyt tehty muutos on varmasti tervetullut, en voi olla ajattelematta kaikkia niitä yhteensä tuhansia henkilövuosia, jotka menivät hukkaan puolen vuosisadan ajan todistajamiehiltä näiden istuessa vankilassa. Aikaa, jonka he olisivat voineet käyttää yhdessä perheittensä ja ystäviensä kanssa, työskennellä taloutensa ja perheensä parhaaksi tai tavoitella muita arvokkaita päämääriä, joiden eteen työskentelemisen vankilan muurit estivät. Uskomaton määrä ihmiselämän arvokasta aikaa meni tarpeettomasti hukkaan epäraamatullisen, vain järjestön määrämän näkemyksen takia.

Jos tässä tapauksessa olisi esitetty rehellinen anteeksipyyntö, ei opillisesta virheestä, vaan siitä että oltiin epäoikeudenmukaisesti tunkeuduttu toisten omantunnon alueelle, voisi ehkä löytää vilpittömän syyn järjestön kunnioittamiseen tai herättää toiveen jonkin asteista muutoksesta järjestön toiminnassa. *Vartiotorni* 1. toukokuuta 1996 ei kuitenkaan sanallakaan käsittele näitä seikkoja tai edes viittaa pahoittelevansa väärän näkemyksen yli puoli vuosisataa kestäneitä vaikutuksia. Lehti ei edes tarjoa mitään selitystä sille, miksi se piti tiukasti kiinni virheellisestä näkemyksestä yli viisikymmentä vuotta. Artikkelisi esittää muutamassa lauseessa muutoksen, kuin antaen käskyn, joka sanoo "Voitte nyt toimia omantuntonne mukaisesti tässä asiassa".

Sen sijaan että järjestö esittäisi anteeksipyyntöä, se pikemminkin tuntuu odottavan ansaitsevansa kiitosta tehtyään muutoksen, joka sen olisi pitänyt tehdä terveen järjen mukaisesti ja nöyrästi jo vuosikymmeniä aikaisemmin. Sen sijaan tätä muutosta vastustettiin piittaamatta selkeistä raamatullisista todisteista, joita esittivät sekä hallintoelimen jäsenet että haaratoimistokomiteat. Jotkin näistä komiteoista olivat esittäneet kaikki samat raamatulliset todisteet, mitä *Vartiotorni* 1. toukokuuta käytti, mutta lisäksi muita vielä kattavampia ja syvällisemmin harkittuja raamatullisia perusteluja. Tämän nämä tekivät jo vuonna 1978, mutta hallintoelimessä ne, jotka

---

¹⁵ *Vartiotorni*-seuralla on viime aikoina ollut useissa Euroopan maissa vaikeuksia säilyttää tai saavuttaa tietty hallituksen myöntämä asema. Siviilipalveluksen suhteen tehty muutos saattaa liittyä näihin ongelmiin.

halusivat pitäytyä vanhassa näkemyksessä, käytännössä viskasivat nämä perustelut kylmästi syrjään.

Esimerkiksi artikkelin kappaleessa 17 osoitetaan, että "työpalvelusta käytettiin raamatullisina aikoina", jonka jälkeen viitataan lyhyesti lainaukseen historiankirjasta, joka kuvailee 'corvée' työpalvelusta Rooman valtakunnan aikana sekä Simon kyreneläisen tapaukseen tämän jouduttua kantamaan Jeesuksen ristiä. Sattumoisin muistio, jonka kirjoitin hallintoelimelle 18 vuotta aikaisemmin (1978) sisälsi *neljätoista sivua todisteita* tästä samasta asiasta, lisäksi muistio sisälsi kattavan dokumentaation siitä, että raamatullista käsitettä 'vero' (hebreaksi *mas*; kreikan *phoros*) käytettiin yleisesti kuvailemaan *työpalveluksen muodossa suoritettavaa maksua*. (ks. liite) *Vartiotornin* 1996 käyttämät tärkeimmät jakeet, jota käytettiin osoittamaan pakollisen palvelun hyväksyttävyyttä (Matt. 5:41; 27:32; 1. Piet. 2:13; Tiit. 3:1,2), oli kaikki mainittu muiden jakeiden ohella tuossa muistiossa sekä myös monissa haara toimistokomiteoiden lähettämässä kirjeissä, joiden kirjoittajat perustelivat Raamatun tukevan vaihtoehdoisen palveluksen suorittamista. Raamatulliset todisteet oli siis esitetty jo vuonna 1978, mutta ne eivät vaikuttaneet muutosta vastaan äänestäneisiin hallintoelimen jäseniin. Kahdeksantoista seuraavan vuoden ajan tärkeämpi oli seuran oma traditionaalinen näkemys.

Jopa virheen - kun kyseessä oli *Vartiotornin* oma virhe - nähtiin olevan hyödyllinen. Sama vuoden 1996 *Vartiotorni* käsitteli järjestön aikaisempaa virheellistä tulkintaa "esivalloista" eli Roomalaiskirjeen 13. luvun "korkeammista valloista". Tuolloin hylättiin selkeät todisteet siitä, että "esivalloilla" viitattiin ihmishallitusten auktoriteettiasemaan ja väitettiin että "esivallo" viittasivat Jumalaan ja Kristukseen. Tämä virheellinen käsitys oli vuonna 1929 syrjäyttänyt aikaisemman oikean käsityksen ja oli voimassa vuoteen 1962 saakka. *Vartiotorni* 1. toukokuuta 1996 (s.14) sanoi tästä väärästä käsityksestä seuraavaa:

Näin jälkeinpäin täytyy sanoa, että tämä kanta, joka korotti Jehovan ja hänen Kristuksensa ylemmyyttä, auttoi Jumalan kansaa säilyttämään tinkimättömästi puolueettoman asenteen koko tuon vaikean ajan [jossa kirjoitus viittaa Toisen maailmansodan ja kylmän sodan aikaan].

Tämä tarkoittaa siis sitä, että se *oikea* näkemys, jota Apostoli Paavali tarkoitti ohjetta kirjoittaessaan, ei olisi ollut riittävä antamassaan ohjauksessa eikä olisi ollut yhtä tehokas suojelemaan epäkristilliseltä käytökseltä kuin mitä *Vartiotorni*-seuran virheellinen opetus oli! Ei ole mitään perustetta väittää että Jumala ohjaa kansaansa virheitä käyttäen. Hän vahvistaa heitä vaikeuksien aikana totuudella eikä virheillä.

Vartiotorni käsitteli vaihtoehtoista palvelusta vielä uudelleen 15. elokuuta 1998 seuraavalla tavalla:

Jälleen kerran järjestö karttaa vastuun ottamista niistä vaikeuksista, joita se on aiheuttanut ihmisille pakottamalla nämä toimimaan säännön mukaan, jolla ei ollut mitään raamatullista pohjaa. Koetut kärsimykset, jotka yli viidenkymmenen vuoden ajan merkitsivät tuhansien nuorten todistajien virumista vankeudessa, kuitattiin johtuneen yksilöiden tunteneesta tarpeesta kieltäytyä "joistakin siviililuonteisen

palveluksen muodoista", koska he halusivat "kannattaa uskollisesti kristillisiä periaatteita sellaisina kuin he ne ymmärsivät tai kuunnella omantuntonsa ääntä".

Jos tuntee kärsineensä turhaan

⁶ Menneisyydessä jotkut todistajat ovat kärsineet siksi, että he ovat kieltäytyneet toiminnasta, jonka heidän omantuntonsa voisi nykyään sallia. Kyseessä on esimerkiksi voinut olla päätös, jonka he ovat tehneet vuosia sitten joistakin siviililuonteisen palveluksen muodoista. Veljestä saattaisi nyt tuntua, että hän voisi suorittaa sen hyvällä omallatuntona rikkomatta kristillistä puolueettomuuttaan nykyisen asiainjärjestelmän suhteen.

⁷ Oliko Jehova epävanhurskas antaessaan hänen kärsiä siitä syystä, että hän kieltäytyi tekemästä sellaista, mitä hän nyt voisi tehdä ilman seurauksia? Useimmat, jotka ovat kokeneet tällaista, eivät ajattelisi niin. Pikemminkin he iloitsevat siitä, että heillä oli tilaisuus todistaa julkisesti ja selvästi päättäneensä pysyä lujina kaikkeuden suvereeniutta koskevassa kiistakysymyksessä (vrt. Job 27:5). Mitä syytä kenelläkään voisi olla pahoitella sitä, että on toiminut omantuntonsa mukaan ja asettunut tiukasti Jehovan puolelle? Kannattamalla uskollisesti kristillisiä periaatteita sellaisina kuin he ne ymmärsivät tai kuuntelemalla omantuntonsa ääntä he ovat osoittaneet Jehovan ystävyiden arvoiksi. On varmasti viisasta välttää tekemästä sellaista, mikä vaivaisi omaatuntoa tai mikä olisi todennäköisesti kompastuksen aihe toisille. Voimme tässä asiassa ajatella apostoli Paavalin esimerkkiä. (1. Korinttilaisille 8:12, 13; 10:31-33.)

⁸ Miellyttääkseen Jehovaa juutalaisten piti noudattaa kymmentä käskyä ja lisäksi noin 600:aa muuta lakia, jotka koskivat hyvin erilaisia asioita. Myöhemmin kristillisen järjestelyn alaisuudessa näiden lakien nou-

dattamista sellaisenaan ei enää vaadittu Jehovan palvelijoilta, ei edes lihallsilta juutalaisilta. Lakeihin, jotka eivät enää sitoneet heitä, kuuluivat ympärileikkaukseen, sapa-tin viettämiseen, eläinuhrien uhraamiseen ja joidenkin ruokavaliorajoitusten noudattamiseen liittyvät lait. (1. Korinttilaisille 7:19; 10:25; Kolossalaisille 2:16, 17; Heprealaisille 10:1, 11-14.) Kristityiksi tulleet juutalaiset — apostolit mukaan luettuina — vapautettiin velvollisuudesta noudattaa lakeja, joita heitä oli lakiliiton alaisuudessa vaadittu tottelemaan. Valittivatko he, että Jumalan järjestely oli epävanhurskas, kun heiltä oli aiemmin vaadittu sellaista, mikä ei ollut enää tarpeellista? Ei, vaan he iloitsivat siitä, että heidän ymmärryksensä Jehovan tarkoituksista oli laajentunut (Apostolien teot 16:4, 5).

⁹ Nykyään on ollut joitakin todistajia, joilla on ollut hyvin jyrkkä kanta siihen, mitä he tekisivät tai mitä eivät. Siksi he ovat kärsineet enemmän kuin toiset. Tiedon lisääntyminen on myöhemmin suttanut heitä avar-tamaan näkökantaansa. Mutta heillä ei ole mitään syytä pahoitella sitä, että he ovat toimineet omantuntonsa mukaisesti, silloinkin kun tämä on saattanut aiheuttaa ylimääräistä kärsimystä. On todella kiitettävää, että he ovat osoittaneet halukkuutta kärsiä uskollisina Jehovalle, 'tehdä kaiken hyvän uutisen tähden'. Jehova siunaa tällaista jumalista antaumusta. (1. Korinttilaisille 9:23; Heprealaisille 6:10.) Apostoli Pietari kirjoitti ymmärtäväisesti: "Jos kestätte, kun teette hyvää ja kärsitte, niin se on mieluista Jumalan edessä." (1. Pietarin kirje 2: 20.)

6, 7. a) Miksi jotkut todistajat, jotka ovat kärsineet menneisyydessä, voivat nykyään ymmärtää asiat eri tavoin? b) Miksi meidän ei tule pitää Jehovaa epävanhurskana siksi, että hän on sallinut tällaista kärsimystä menneisyydessä?

8. Miksi juutalaiskristityillä, jotka pitivät aiemmin kiinni Laista, ei ollut syytä asettaa Jehovan vanhurskautta kyseenalaiseksi?

9. Mikä on pitänyt paikkansa joistakuista todistajista, mutta miksi heillä ei ole aiheutta pahoiteluun?

Ehkä artikkelin kirjoittaja oli tietämätön asioiden todellisista taustoista. Mutta artikkelin oli lukenut ja hyväksynyt ainakin viisi hallintoelimen jäsentä, jotka kuuluivat sen hetkiseen kirjoituskomiteaan. He olivat täysin tietoisia kuinka valheellisesti tilanne tässä esitettiin. He tiesivät haaratoimistokomitean yhden toisensa jälkeen kertoneen, että nuoret miehet eivät heidän maissaan ymmärtäneet vanhan näkemyksen raamatullisia perusteita ja noudattivat sitä vain ollakseen uskollisia järjestön säännölle - eivät 'kunnioituksesta kristillisille periaatteille'. He tiesivät monien haaratoimistokomitean jäsenten jopa edistäneet ajattelua, jonka mukaan

kristilliset periaatteet sallivat 'joiden siviilipalveluksen muotojen' hyväksymisen. Lainaukset haaratoimistokomiteoiden vuonna 1978 lähettämistä kirjeistä Belgiasta, Brasiliasta, Chilestä, Espanjasta, Italiasta, Itävallasta, Norjasta, Puolasta, Tanskasta ja Thaimaasta, jotka on esitetty kirjan *In Search of Christian Freedom* sivuilla 259-266, 398 ja 399 osoittavat tämän. Voimme tarkastella yhtä näistä monista esimerkeistä, Belgian haaratoimiston kirjettä, joka on kopioitu seuraaville sivuille. (Alleviivaukset ja merkinnät ovat syntyneet jälkikäteen kirjeen saavuttua Brooklyniin).

Vastaavia lausuntoja löytyy lukuisista muista kirjeistä toisilta haaratoimistokomiteoilta. Ne osoittavat kuinka vääristellysti *Vartiotorni* 15. elokuuta 1998 esittää asian kirjoittaessaan niistä, jotka kärsivät noudatettuaan tuota näkemystä:

Oliko Jehova epävanhurskas antaessaan hänen kärsiä siitä syystä, että hän kieltäytyi tekemästä sellaista, mitä hän nyt voisi tehdä ilman seurauksia? Useimmat, jotka ovat kokeneet tällaista, eivät ajattelisi niin. Pikemminkin he iloitsevat siitä, että heillä oli tilaisuus todistaa julkisesti ja selvästi päättäneensä pysyä lujina kaikkeuden suvereeniutta koskevassa kiistakysymyksessä (vrt. Job 27:5). Mitä syytä kenelläkään voisi olla pahoitella sitä, että on toiminut omantuntonsa mukaan ja asettunut tiukasti Jehovan puolelle? Kannattamalla uskollisesti kristillisiä periaatteita sellaisina kuin he ne ymmärsivät tai kuuntelemalla omantuntonsa ääntä he ovat osoittautuneet Jehovan ystävyyden arvoisiksi.

Belgian haaratoimistokomitealta saapunut kirje, jonka oli allekirjoittanut haaratoimiston koordinaattori, osoittaa selvästi ketä kohtaan 'uskollisuutta' osoitettiin. Se selostaa komitean uskolliset pyrkimykset *järjestön näkemyksen* ylläpitämiseksi. Se myöskin osoittaa, että kyse ei ollut "kristillisten periaatteiden uskollisesta noudattamisesta" eikä "omantunnon huutojen noudattamisesta" josta syystä nuoret miehet kieltäytyivät vaihtoehtoisesta palveluksesta ja joutuivat kahdeksi vuodeksi vankeuteen. Totuus oli, että "harvat", itse asiassa "hyvin harvat" kyseessä olleista veljistä pystyivät selittämään raamatulliset perustelut toiminnalleen. Kirje kertoo, että tästä huolimatta he kieltäytyivät vaihtoehtoisesta palveluksesta, koska "he tiesivät että se oli väärin ja että Seura oli tätä mieltä". Koska he eivät voineet selittää näkemystään raamatullisesti tarkoittaa itse asiassa sitä, että heille se mitä Seura kirjoitti Brooklynessä määritteli oikean ja väärän - ei se mitä Raamattu sanoi. He kärsivät kaksi vuotta vankeutta, ei siksi että heidän päätöksensä olisi perustunut omaantuntoon tai henkilökohtaiseen vakaumukseen, vaan ihmisten keksimän säännön noudattamisen vuoksi.

TEL 0201.17.58

WATCH TOWER

BIBLE AND TRACT SOCIETY
ASSOCIATION SAHS NUR LUCKATN
VERBONDEN ZONEN WACHTTOEWEN BOELC.C.F.
P.C.R. 1975

RUE D'ANCRE 40 - POTAZERSTRAAT 40, B-1950 KRAAINEN Belgium

AB July 14, 1978 N° 171

Watch Tower Bible and Tract Society
of Pennsylvania
Attention: Governing Body - Writing Committee
124 Columbia Heights
Brooklyn, New York, 11201, USA

Dear brothers:

After receiving your letter of June 6, 1978 requesting additional information about the matter of Christian neutrality our Branch Committee has given prayerful consideration on the points mentioned.

Yes, where the law provides for the acceptance of alternative civilian work rather than military service, most of the brothers understand it is considered wrong to accept this if ordered to do so by an induction center, draft board or other governmental agency. As we wrote in our previous letters of March 8, 1978 and April 25, 1978, some youths and elders have difficulties to understand that when the alternative civilian work is enforced in order to satisfy the military authorities. They say that accepting the civil service is a matter of conscience. But as we write, most of the brothers understand that it is wrong to accept the alternative civil service.

After being sentenced to two years in prison, the brothers are assigned to various works in the prison like kitchen, cleaning, office work, maintenance or farming work. Some are even working outside of the jails to take care of State's buildings but they are not sentenced to perform the alternative civilian work proposed instead of the military service. If, after being sentenced, they would be assigned by the prison or the court to accomplish some humanitarian works as those pertaining to the civilian service they would not view that as a compromise.

Can they explain and support this position Scripturally? Few brothers are really in position to explain with the Bible why they refuse to accept the alternative civilian work rather than military service. As far as military service and political affairs are concerned, they can explain that the Bible condemns these activities but regarding the civilian service very few are really able to demonstrate with the Holy Scriptures that such a service cannot be accepted instead of the military service. Not only the youths but also some elders have difficulties to explain that position. We have heard that some brothers were unable to explain their neutral position before the judges who sometimes play with them like a cat with a mouse. Nevertheless, the brothers refuse the civilian service proposed in lieu of active military service because, basically, they know it is wrong and that the Society views it as such. For that reason some courts said to the brothers that they were pushed by the Society to refuse the provision of the civil service.

Watch Tower Bible and Tract Society
Attention: Writing Committee
July 14, 1978 (171) Page Two

We have been approached by several brothers who came at the French to discuss the matter of Christian neutrality. Some of these brothers were disturbed by some elders or youths who tried to convince them that the civil service could be accepted especially when humanitarian activities could be performed. We have made clearly known that everyone has to make his own decision and that it is not possible for us or the Society to tell anyone what he should do. In reading the regulations in connection with the civil service we have seen with the brothers that such a service was a parcel of the military service law because the whole basis for the existence of the civil service provision was the prior and primary existence of the military service law. It was clearly seen that the civilian service is in lieu of the military service. According to our understanding we have said that the problem has not to be considered first in viewing the humanitarian work but why such a work is proposed or choiced. When an activity is requested by Cesar in lieu of the military service those accepting this work are compromising their Christian neutrality.

We would like to inform you that our brothers incarcerated in the prison at Saint Gilles-Brussels were not allowed to celebrate the Memorial on March 23, 1978. When the elders visiting them and some members of their families have contacted us about that problem we gave the suggestion that the parents of the brothers write a letter of protestation to the Minister of Justice because the refusal to hold that religious meeting was a violation of the Belgian Constitution. We enclose a translation of the letter sent to the Minister of Justice. Happily, the permission was granted and the brothers had their Memorial meeting 30 days later.

We pray Jehovah to guide you in the decision to be made and please accept our warm love and best wishes.

Your brother,

L./1978

Rakkaat veljet,

Vastaanotettuamme kirjeenne 8. heinäkuuta 1978 jossa pyydettiin lisätietoja kristillisestä puolueettomuudesta Haaratoimistokomiteamme on kiinnittänyt rukouksen hengessä huomita seuraaviin seikkoihin.

Kyllä, siellä missä laki suo mahdollisuuden hyväksyä vaihtoehtoista palvelusta asellisen palvelun sijaan, useimmat veljet ymmärtävät, että sen hyväksymistä pidetään vääjänä, jos siihen määrää kutsuntakeskus, kutsuntalautakunta tai muu valtion toimisto. Kuten me kirjoitimme teille edellisissä kirjeisämme 8. marraskuuta 1978 ja 25. huhtikuuta 1978, joillakin nuorilla ja vanhimmilla on vaikeuksia ymmärtää, että vaihtoehtoinen siviilipalvelus on saatu pakolla voimaan armeijan auktoriteettien miellyttämiseksi. Nämä veljet sanovat, että siviilipalveluksen hyväksyminen on omantunnon asia. Mutta tätä kirjoittaessamme useimmat veljet ymmärtävät, että on väärin hyväksyä vaihtoehtoista siviilipalvelusta.

Sen jälkeen kun heidät on tuomittu kahden vuoden vankeuteen, veljet määrätään eri töihin vankilassa, kuten keittiöön, siivoukseen, toimistotyöhön, huolto- tai maatoihin. Jotkut työskentelevät jopa vankilan ulkopuolella huolehtien valtion rakennuksista, mutta heitä ei ole tuomittu suorittamaan sitä vaihtoehtoista siviilipalvelusta, jonka voi suorittaa asepalvelun sijaan. Jos tuomion jälkeen vankilahallinto tai oikeusistuimien määräisi heidät suorittamaan samaa humanitääristä palvelusta, mitä siviilipalveluksessa ovat suorittavat, veljet eivät ajattelisi tämän olevan kompromissi.

Voivatko he selittää ja tukeä tätä asennetta raamatullisesti? Harvat ovat siinä asemassa, että voivat selittää Raamatun avulla miksi he kieltäytyvät hyväksymästä vaihtoehtoista siviilipalvelusta asepalveluksen sijaan. Kun kyseessä ovat asepalvelus ja poliittiset tilanteet, veljet osaavat selittää, että Raamattu tuomitsee nämä toimet, mutta siviilipalvelukseen liittyen hyvin harvat ovat kykeneviä osoittamaan Raamatun avulla, että sellaista palvelusta ei voi hyväksyä asepalvelun sijaan. Eikä ainoastaan nuorilla vaan myös joillakin vanhimmilla on vaikeuksia tämä asenteen selittämisessä. Me olemme kuulleet, että jotkin veljet eivät olleet kykeneviä selittämään puolueetonta asemaansa tuomareille, jotka toisinaan leikkivät veljien kanssa kuin kissa hiirellä. Siitä huolimatta, veljet kieltäytyvät siviilipalveluksesta, jota ehdotetaan aktiivisen asepalveluksen sijaan, sillä pohjimmiltaan he tietävät että se on väärin ja [Vartiotorni-] Seura suhtautuu siihen sillä tavalla. Tästä syystä jotkin oikeusistuimet ovat sanoneet veljille, että Seura pakottaa veljet kieltäytymään siviilipalveluksen vaihtoehdosta.

Useat veljet ovat lähestyneet meitä tulemalla Haaratoimistoon keskustelemaan kristillisestä puolueettomuudesta. Jotkin näistä veljistä olivat hämillään joidenkin vanhinten tai nuorten takia, jotka olivat yrittäneet vakuuttaa heille, että siviilipalvelus olisi hyväksyttävää etenkin jos suoritettaisiin humanitääristä työtä. Me olemme tehneet selvästi tiettäväksi, että jokaisen on tehtävä oma päätöksensä ja että meidän tai Seuran ei ole mahdollista sanoa kenellekään mitä hänen tulisi tehdä. Lukiessamme veljien kanssa yhdessä siviilipalvelukseen liittyviä määräyksiä olemme nähneet, että sellainen palvelus oli olennainen osa asepalvelusta, sillä koko siviilipalveluksen vaihtoehdon olemassaolon perusta oli yksin ja ainoastaan asepalveluslain olemassaolo. Näimme selvästi, että siviilipalvelus suoritetaan asepalveluksen asemesta. Meidän näkemyksemme mukaan olemme sanoneet, että ongelmassa ei ensin tule miettiä humanitääristä palvelusta vaan miksi sellaista työtä ehdotetaan tai tarjotaan. Kun Keisari pyytää jotain suoritettavaksi asepalveluksen yhteydessä, niin ne jotka hyväksyvät sellaisen työn sovittelevat kristillisen puolueettomuutensa suhteen.

Me haluaisimme tuoda tietoonne, että veljien, jotka kärsivät tuomiota Saint Gilles-Brusselsin vankilassa, ei sallittu viettää Muistonviettoa 23. maaliskuuta 1978. Kun heitä tapaamassa käyneet vanhimmat ja jotkin perheenjäsenet ottivat meihin yhteyttä tästä ongelmasta, ehdotimme että veljien vanhemmat kirjoittavat protestikirjeen Oikeusministerille, koska kielto kokoontua uskonnollisiin kokouksiin on ristiriidassa Belgian perustuslain kanssa. Me liitämme mukaan käännöksen Oikeusministerille lähetetystä kirjeestä. Onnellista kyllä, mutta lupa myönnettiin ja veljet viettivät Muistonvieton 30 päivää myöhemmin.

Me rukoilemme Jehovaa opastamaan teitä päätöksessänne, jonka aiotte tehdä ja lähetämme lämpimät terveisemme.

Veljenne,

Artikkelin esityksen valheellisuus huipentuu yritykseen löytää rinnakkaisuus tähän tilanteeseen niiden juutalaisten kokemuksesta, jotka kristittyinä eivät enää olleet sidottuja Mooseksen lain ja sen sääntöjen vaatimuksiin. Artikkelin jatkaa kysymällä:

Valittivatko he, että Jumalan järjestely oli epävanhurskas, kun heiltä oli aiemmin vaadittu sellaista, mikä ei ollut enää tarpeellista?

Rinnastus on täysin perusteeton, sillä Jumala antoi Lakiliiton ja sen vaatimukset, jotka palvelivat hyödyllistä tarkoitusta, mutta Hän ei antanut Vartiotornin mielivaltaista määräystä kieltäytyä vaihtoehtoisesta palveluksesta eikä sen rikkomisesta seuraavia rangaistuksia. Jumalan pojan sanoja käyttäen kyseessä olivat "perinnäissäännöt", "ihmisten tekemät käskyt", jotka "tekivät tyhjäksi Jumalan sanan" tässä asiassa.¹⁶

Yrittämällä siirtää huomion itsestään Jumalaan, aivan kuin Hän kaipaisi puolustamista aiheuttamastaan "turhasta kärsimyksestä" hallintoelin paljastaa uudelleen sen, että ensisijaisinta sille ei ole ilmaista pahoittelua antamastaan väärästä ohjauksesta ja sen aiheuttamista vahingollisista seurauksista, vaan oman imagon ja järjestön auktoriteetin suojele.

Koska järjestöllä on niin paljon valtaa jäseniinsä päätöstensä välityksellä ja koska nämä päätökset vaikuttavat niin voimakkaasti ihmisten elämään, on ehkä sopivaa tässä yhteydessä käsitellä erästä räikeintä epäjohtonmukaisuutta, johon törmäsin niiden yhdeksän vuoden aikana, jona toimin hallintoelimen jäsenenä. On vieläkin vaikea käsittää miten miehet, jotka kantoivat niin suurta huolta "sovittelemattomasta asenteesta" ja "seurakunnan puhtaana pitämisestä" ja kaikenlaisten "maailman" tahrojen välttämisestä saattoivat samanaikaisesti katsoa läpi sormien tilannetta, jota voi kuvailla vain järkyttäväksi. Voit itse päättää onko tuo sana sopiva sen perusteella, mitä kerron seuraavaksi.

---

¹⁶ Matteus 15:6-9.